ମହମ୍ମଦ ମେହମୁଦ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ

ବନାମ

ଟିକାମ ଦାସ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ

ମେ 4,1965

[ଏ. କେ. ସରକାର, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା ଏବଂ ଭି. ରାମସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଆବାସସ୍ଥଳ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1951, ଧାରା 15 (3), 16 (2), 45 (1) ଏବଂ 45 (2)- ଧାରା 16 (2) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଦାବି କରୁଥିବା ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ- ଉପ-ପ୍ରଜାସତ୍ତ୍ୱ ର ବୈଧତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ - ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି କି ?

ବିବାଦରେ ଥିବା ଆବାସସ୍ଥଳର ଜମି ମାଲିକ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1, ତାଙ୍କ ଭଡ଼ାଟିଆ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବହିଷ୍କରଣ ରାୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିଲେ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଆବାସସ୍ଥଳ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଦେଶ 1961 ର ଧାରା 15 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଏକ ସୂଚନା ଜାରି କଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଆଇନତଃ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ହୋଇଥିବାରୁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଏକ ଘୋଷଣା ଦାବି କରି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦଖଲ କଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧରି ନେଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 45 (1) ପ୍ରାବଧାନ ରଖେ ଯେ କୌଣସି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ କୌଣସି ମାମଲା ଯାହା ଉପରେ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାଟି ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନରେ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ

(i) ଧାରା 16 (2) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଉପ-ପ୍ରଜାସତ୍ତ୍ୱ ବୈଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏକ ଉପ-ପ୍ରଜାସତ୍ତ୍ୱର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଏପରି ଥିଲା ଯାହା ଉପରେ ଧାରା 15 (3) ଅନୁଯାୟୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଥିଲା । ଅଧିନିୟମ ର ଧାରା 45 (1) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ

କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ଧରି ନେବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଏକ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଏହାର ବିଚାର କରିବାକୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବାରେ ଅକ୍ଷମ ଥିଲେ ।

(ii) ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 (3) ରେ ଏମିତି କିଛି ନାହିଁ ଯାହା ସୂଚାଏ ଯେ ଏହା ଏଭଳି ଏକ ମାମଲା ପ୍ରତି ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ରାୟ ପାଇଛନ୍ତି । ଯଦି ଉକ୍ତ ରାୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ହେବାର ଅଧିକାର ଥିଲା, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପ-ଭଡା ଆଇନତଃ ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଭଡା ନିଯନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେବାର ଅଧିକାର ଥିଲା । ଯଦି ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଥାଏ, ତେବେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଉକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଅଣାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଉକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଦଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

(iii) ଜମି ମାଲିକ ଧାରା 15 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିନଥିବା ତଥ୍ୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥିଲା କାରଣ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପ-ଭଡା ଆଇନତଃ ଥିଲା ।

(iv) ଧାରା 45 (2) ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିନଥିଲା । ସେହି ପ୍ରାବଧାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ କେବଳ ଏକ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଶ୍ରୟ ନେବାର ଅଧିକାରକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ସହ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା , ଯାହା ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟତିରେକ ସମ୍ପତ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥର ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ସହ ଜଡ଼ିତ , ଯାହା ଉପରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ବିଚାର ସଂଯୋଗବଶତଃ କରାଯାଇ ଥାଇ ପାରେ ଯିଏକି ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ନିମିତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଥିଲେ । ଧାରା 16 (2) ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଉପ-ଭଡାର ବୈଧତା ଉପରେ ଉପୁଜିଥିବା ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ, ଏହା ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 356/1965 ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 240/1964 ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ତାରିଖ ଅକ୍ଟୋବର 27, 1964 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ *ବି. ସେନ୍ ଏବଂ ଏମ୍. ଏସ୍. ଗୁପ୍ତା ।*

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ *ଏସ୍. ଟି. ଦେଶାଇ ଏବଂ ଏ. ଜି. ରତ୍ନପର୍ଖି ।*

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସର୍କାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ଟିକମ ଦାସ, ଜବଲପୁର ସହରରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତା ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ନାଇଡୁଙ୍କୁ ଏକ ଘର ଭଡାରେ ଦେଇଥିଲେ । 1961 ମସିହାରେ କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ ଟିକମ ଦାସ, ଯାହାଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଜମିଦାର ବୋଲି ସୂଚାଯାଇଛି, ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଯିଏକି ଏଠାରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ବୋଲି ସୂଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏକ ସୂଚନା ଜାରି କଲେ, ଏବଂ ପରେ ସେହି ବର୍ଷ ହିଁ ସେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ତାଙ୍କୁ ବହିଷ୍କରଣ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କଲେ ।ଜୁନ୍ 23,1962 ରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରା, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସେହି ମକଦ୍ଦମାରେ ବହିଷ୍କରଣ ନିମିତ୍ତ ଏକ ରାୟ ପାରିତ ହେଲା । ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ଯେଉଁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉକ୍ତ ଘର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଦଖଲରେ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଗଲା ନାହିଁ ।

ଜୁନ୍ 25 ଏବଂ 26,1962 ରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଆବାସସ୍ଥଳ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ , 1961 ଯାହା ଡିସେମ୍ବର 30, 1961 ରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, ତାହାର ଧାରା 15 (2) ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚନା ଜାରି କଲେ ଯାହା ଏପରି ଦାବି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସହମତି ସହ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଘର ପରିସରକୁ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବେ ଭଡା ଦେଇଥିଲେ , ତେଣୁ ଏପରି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16(2) ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ତାଙ୍କର (ଜମି ମାଲିକ) ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ହେଲେ ଏବଂ ଜୁନ୍ 28,1962 ରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଭୟ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଏକ ଘୋଷଣା ଦାବି କରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କଲେ ଯେ ସେମାନେ ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘର ପରିସରର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜୁନ୍

30,1962 ରେ, ଜମି ମାଲିକ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ହୋଇଥିବା ସୂଚନାର ଏକ ଉତ୍ତର ପଠାଇଲେ ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପ-ଭଡ଼ା ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ସହିତ ଥିଲା କିମ୍ବା ଆଇନତଃ ଥିଲା । ଏହା ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ନାହିଁ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ରାୟର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 45 (1) କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ କି ଏବଂ ଏହା ଧରିନେଲେ ଯେ ଏହା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମାମଲାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ ....ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏପରି କରିବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ କି ?

ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭଡା ନିଯନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନାମକ କେତେକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଦେଇଥିଲା ।

ଧାରା 45 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଯେ " କୌଣସି ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ଯାହାକି କୌଣସି ଉପାୟରେ ....କୌଣସି ଏକ ମାମଲା ସହ ଜଡ଼ିତ, ଯାହା ଉପରେ ଭଡା ନିଯନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବା ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ସକ୍ଷମ । ତେଣୁ, ଯଦି ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିବା କୌଣସି ମାମଲା ସହ ଜଡ଼ିତ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ରହିବ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଏକ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ଅଧିନିୟମ ର ଧାରା 16 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେହି ପ୍ରାବଧାନ ଟି ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅନୁଯାୟୀ ରହିଛି :

ଧାରା. 16. (1) ......

(2) ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, କୌଣସି ଆବାସସ୍ଥଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ଜଣେ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ କୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ନକରି , ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ

କରାଯାଇଛି, ଯାହାଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଆବାସ ସ୍ଥଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବେ ଉପ-ଭଡାରେ ଦିଆଯାଇଛି , ତେବେ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ତାରିଖଠାରୁ ସେହି ସମାନ ସର୍ତ୍ତ ଏବଂ ନିୟମାବଳୀ ଯାହା ଉପରେ ଯଦି ପ୍ରଜାସତ୍ତ୍ୱ ଜାରି ରହିଥିଲା ଭଡ଼ାଟିଆ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଆବାସ ସ୍ଥଳ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ , ତାହା ଉପରେ ସେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଆବାସ ସ୍ଥଳ ଗ୍ରହଣ କରି ଭଡାଟିଆ ଭାବେ ବିବେଚିତ ହେବେ ।

ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ପ୍ରାବଧାନର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପ-ଭଡା ଆଇନ ସମ୍ମତ ନୁହେଁ । ଏଠାରୁ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଅସୁବିଧା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଧାରା 15 ର ଉପଧାରା (2), ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଉପ-ଭଡ଼ା ମାମଲା ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏବଂ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଉପ-ଭଡ଼ାର ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ସୂଚନା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାବଧାନ ରଖେ । ଏଥିରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଉପ-ଭଡା ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଏହାର ସୂଚନା ଦେଇଥଲେ । ତେଣୁ ଉପ-ଭଡା ଧାରା (15) ର ଉପ-ଧାରା (2) ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ । ତା'ପରେ ଆମେ ଧାରା (15) ର ଉପ-ଧାରା (3) ର ପରିସର ମଧ୍ୟକୁ ଆସିବା ଯାହା ଏପରି ପ୍ରାବଧାନ ରଖେ " ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପ- ଧାରା (2) ରେ ଆଲୋଚିତ କୌଣସି ଏକ ମାମଲାରେ ଜମି ମାଲିକ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ଆବାସ ଆଇନତଃ ଉପ-ଭଡ଼ା ନୁହେଁ, ଏବଂ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ, ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ସୂଚନା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ତାରିଖ କିମ୍ବା ଯଥା ସ୍ଥିତି ଜମି ମାଲିକ କିମ୍ବା ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ସୂଚନା ଜାରି ହେବା ତାରିଖ ଠାରୁ ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଦରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଉକ୍ତ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ । "ଏହି ଉପଧାରା ଏକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ଏକ ଉପ-ଭଡ଼ା ଆଇନତଃ ଥିଲା କି ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ଜମି ମାଲିକ ବିବାଦ କରନ୍ତି ଯେ ଉପ-ଭଡ଼ା ଆଇନତଃ ଥିଲା, ଯାହା ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ଉପ-ଭଡାର ବୈଧତା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ଥାଏ , ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କୁ, ଧାରା 45 (1) ଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ସାଧରଣତଃ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ବାରଣ କରାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଜମି ମାଲିକ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଉପ-ଭଡ଼ା ଆଇନତଃ ନୁହେଁ । ଧାରା 15 ର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା କେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବାର କ୍ଷମତା ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା । ଏହା ଅନୁସରଣ କରେ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଏକ ମାମଲା ସହିତ ଜଡିତ ଯାହା ଉପରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା ତେଣୁ କୌଣସି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଏକ ଅଦାଲତରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅକ୍ଷମ ଥିଲେ , ଏବଂ ତେଣୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ ।

ଏହା କୁହାଗଲା ଯେ ଏକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାର କୌଣସି କ୍ଷମତା ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 15 (2) ରେ ଆଲୋଚିତ ସୂଚନା କୁ ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ସେହି ଧାରାର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯିବା ପରେ, ଯଦି ତାହା ପୂର୍ବରୁ ସୂଚନା ଜାରି ହୋଇନଥିଲା ସତେବେଳେ ଏକ ଉପ-ଭଡା ଆଇନତଃ ହେବ କି ନାହିଁ ? ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା ଯେ ଉପ- ଧାରା (3) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଦୁଇ ମାସ କେବଳ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଦରଖାସ୍ତ ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୟସୀମା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଅବଧିର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ସେହି ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ଏକ ଭଡ଼ା ନିଯନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ଦରଖାସ୍ତ କରାଯାଇ ନ ଥାନ୍ତା, ତେବେ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଉପ-ଭଡା ଆଇନତଃ ଥିଲା କି ବୋଲି ଏଭଳି ଏକ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ରହିଥାନ୍ତା । ଏଠାରେ ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 15 (3) ର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଭାବ ଏହା ଥିଲା ଯେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ସେହି ବିବାଦର ସଦାସର୍ବଦା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆମେ ବାଧ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁନାହୁଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଉଠୁନାହିଁ ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇ ନଥିଲା ଯେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ସକ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ । ସେମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ବିବାଦ ଯାହା ଉପରେ ଏହା ଆଧାରିତ ଥିଲା ତାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିଲା । ଅନ୍ୟ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଯାହା ହେଉନା

କାହିଁକି, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 15 (3) ର ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଜମି ମାଲିକ, ବେଦଖଲ ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ରାୟ ହାସଲ କରିସାରିଥିଲେ ।

ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଧାରା 15 ର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ଏମିତି କିଛି ନାହିଁ ଯାହା ସୂଚାଏ ଯେ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ପ୍ରତି ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ଏପରି ଏକ ରାୟ ପାଇଛନ୍ତି । ଯଦି ରାୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଅଧିନିୟମର ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅଧୀନରେ ସିଧାସଳଖ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ହେବାର ଅଧିକାର ଥିଲା, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପ-ଭଡ଼ା ଆଇନତଃ ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅବଧି (ବର୍ତ୍ତମାନ ସମାପ୍ତ) ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେବାର ଅଧିକାର ସେମାନଙ୍କର ଥିଲା । ଯଦି ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷମତା ଥାଏ, ତେବେ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଅଣାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ରାୟ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଭଳି ଏକ ଅଦାଲତକୁ ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ କରେ ନାହିଁ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଜମି ମାଲିକ ଧାରା 15-ର ଉପ-ଧାରା (3) ଅନୁଯାୟୀ ଦରଖାସ୍ତ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ-ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପଥଚ୍ୟୁତ ହୋଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଧରିନିଆଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିଲେ ।ଉପଧାରାର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଏହି ବିବାଦକୁ କୌଣସି ସମର୍ଥନ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ।ଆବେଦନକାରୀମାନେ କେବଳ ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଦାବି କରିପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବେ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପ-ଭଡ଼ା ଦେବା ଆଇନତଃ ଥିଲା । ଯେହେତୁ ସେମାନେ ସେହି ଅଧିକାରକୁ ଦାବି କରନ୍ତି , ସେମାନେ ତାହାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଉପ-ଭଡା ଆଇନତଃ ନଥିଲା ବୋଲି ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏକ ବିଫଳତା କାରଣରୁ ସେମାନେ ଏପରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆମ କୁ ଅସମର୍ଥନୀୟ ବୋଲି ମନେହୁଏ । ଯେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ତର୍ଜମା କରିବା

କଷ୍ଟକର ଯେ ଧାରା 15 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ବିଫଳତା, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଯାହା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ଉପଧାରା ଦ୍ଵାରା ସୀମିତ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଏହା କିପରି ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଉପ-(2) କୁ ଆସୁଛୁ। ଅଧିନିୟମ 45 ଯାହା ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି : ଧାରା 45. (1) . . . . .

(2) ଉପଧାରା (1) ରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା କୌଣସି ଆବାସ ସ୍ଥଳ ପାଇଁ ମାଲିକାନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ କିମ୍ବା ଆବାସ ସ୍ଥଳ ଭଡ଼ା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ କୌଣସି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ବାଧା ଦେବା ଭଳି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଉପଧାରାରେ ବ୍ୟବହୃତ ସେହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ପରିସର ରେ ମାଲିକାନା ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ । ଏହି ବିବାଦ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ମନେହୁଏ ନାହିଁ ।" ଆବାସ ସ୍ଥଳକୁ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମରେ ଏକ କୋଠା, ବଗିଚା, ପଡିଆ, ବାହ୍ୟ-ଗୃହ, କିମ୍ବା ଗ୍ୟାରେଜ ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ, ଏହାର ଉପକରଣ ଏବଂ ସେଠାରେ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆସବାବପତ୍ର ଏବଂ କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନଥିବା ଜମି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ଶବ୍ଦଟି କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବୁଝାଏ ଏବଂ ଆମ ମତ ଉପଧାରାରେ "କୌଣସି ଆବାସ ପାଇଁ ମାଲିକାନା" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଅଧିକାର କିମ୍ବା ସ୍ୱାର୍ଥ, ଏବଂ ଏହା ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ।ଏହା ଅଧିନିୟମ ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଜଣେ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ ଯାହାକୁ କିଛି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ଅଧିନିୟମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଜନାରୁ ଏହା ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ, ଯାହା କେତେକ ଅଧିକାରକୁ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ଦୃଢ , ବ୍ୟୟ ସାପେକ୍ଷ ଏବଂ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିରୁ ଆବେଦନ କରିବାର ସୀମିତ ଅଧିକାର ସହ କେତେକ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରେ । ଏହାର ଯୋଜନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଫଳ ହେବ ଯଦି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତମାନେ ସେହି ଅଧିକାର ଉପରେ ବିଚାର କରିବେ ଯାହା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଳମ୍ବ, ଖର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ଏକାଧିକ ଆବେଦନ ସହ ଉକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ପୁନର୍ବାର ଯଦି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କର ଏପରି ଅଧିକାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥାଏ, ତେବେ ଧାରା 15 (3) ଏହି କାରଣରୁ ଅର୍ଥହୀନ ହେବ ଯେ , ଉପ-ଭଡ଼ା ଆଇନ ସମ୍ମତ କି ନୁହେଁ ବୋଲି ଏ ଭଳି ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଧାରା 16(2) ଅନୁଯାୟୀ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଧାରା 45 ର ଉପଧାରା (2) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କେବଳ ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟତିରେକ ବିଦ୍ୟମାନ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ବିଷୟରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ବିଚାର ପାଇଁ ଏକ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଶ୍ରୟ ନେବାର ଅଧିକାରକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଯାହା ବିଷୟରେ ଏକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର କରିବାରେ ସଂଯୋଗବଶତଃ ଏକ ରାୟ ଦିଆଯାଇଥାଇପାରେ ଯାହାକୁ ଏହା ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ । ତେଣୁ, ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ଧାରା 45 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଉପ-ଭଡାର ବୈଧତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନିମିତ୍ତ ସକ୍ଷମ କରେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଏହି କାରଣରୁ, ଆମ ମତରେ, କୌଣସି ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଏକ ଅକ୍ଷମ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଖାରଜ କରାଗଲା । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୁଏ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ତୁଷାର କାନ୍ତ ଗୋଛି
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।